

UPLOADEN

Ministerie van Financiën
Postbus 20201
2500 EE DEN HAAG

Valkenburg, 20 september 2018
EM/es/18-053

Betreft: Internetconsultatie herziening rullingpraktijk

Geachte heer, mevrouw,

Naar aanleiding van het verzoek om een reactie op de voorgenomen herziening van de bestaande rullingpraktijk, zou ik het volgende onder uw aandacht willen brengen.

De mogelijkheid tot vooroverleg is naar mijn mening een essentieel onderdeel van het goede vestigingsklimaat in Nederland, zeker als dit kan uitmonden in een rulling waar zekerheid aan kan worden ontleend. De rullingpraktijk verdient het dan ook om ondersteund te worden, transparant te zijn en goed toegankelijk te zijn.

Ik volg in mijn reactie de nummering van het werkdokument van de interne werkgroep van het ministerie van Financiën/Belastingdienst.

Vooraf wil ik echter nog het volgende toevoegen:

(i) Fast track

Zou het niet mogelijk zijn om een snelle en vereenvoudigde procedure te hanteren voor simpele vragen? Ik denk bijvoorbeeld aan het vragen van zekerheid omtrent de toepassing van de deelnemingsvrijstelling.

(ii) Simpelere toepassing van de economische benadering

Is het niet mogelijk om in een casus met een financieel relatief gering belang te werken met vereenvoudigde oplossingen, zodat kostbare en ingewikkelde berekeningen van de bijvoorbeeld (overigens toch al in hoge mate fictieve) investeringsbeslissing niet nodig zijn

Vraag 1: Eisen aan een belastingplichtige die een ruling vraagt

In het eerste onderdeel van de eerste onderzoeksvraag gaat het vooral over de “substance”-voorwaarden.

Mijn opmerkingen:

- Optie 2 is de meest werkbare oplossing om aan de doelstellingen van de rullingpraktijk binnen de politieke context te voldoen: een verbreding van de geldende eisen naar alle rulings met een internationaal karakter. Dit leidt in ieder geval tot een grotere mate van transparantie over de toe te passen voorwaarden in alle gevallen.
Extra eisen voor specifieke situaties maakt de rullingpraktijk weer diffuser, waarbij het stellen van voorwaarden, zoals inzake aantallen fte's, als onnodig bezwarend wordt gezien. Dat zal er voornamelijk toe leiden dat er minder vooroverleg zal gaan plaatsvinden.
- De gehanteerde “substance”-voorwaarden zijn nogal kunstmatig. De plaats waar de bestuursleden wonen of zijn gevestigd, zegt weinig over de plaats van de feitelijke leiding. De eis dat de betreffende personen in Nederland moeten wonen of gevestigd zijn, lijkt ook niet houdbaar in de Europese context. Voorts is het niet goed denkbaar dat materiële verantwoordelijkheden waaronder het bestuur en het beheer aan niet-gekwalificeerde personen wordt overgelaten. Voorwaarden b. en c. voegen weinig toe. Waar het om gaat, is dat de vennootschap op grond van de gebruikelijke normen in Nederland gevestigd is en niet feitelijk vanuit een ander land feitelijk geleid wordt. Ook is bijvoorbeeld de eis van het aanhouden van de belangrijkste bankrekening in Nederland in grotere concerns onwerkbaar. Nu wordt reeds toegestaan dat de bankrekening van het dienstverleningslichaam ook vanuit Nederland mag worden beheerd, maar dit zou expliciet moeten worden opgenomen. De eis dat de boekhouding in Nederland wordt gevoerd is in strijd met de werkwijze van veel internationaal opererende ondernemingen, die deze administratieve taken vaak hebben gecentraliseerd. Deze voorwaarden zouden aan de huidige tijd moeten worden aangepast.

In het tweede deel van deze onderzoeksvraag gaat het over het niveau waarop de “substance”-voorwaarden getoetst kunnen worden.

Ik meen dat de opties 1 en/of 3 hierbij de meest voor de hand liggende oplossingen bieden. Als een concern al operationele activiteiten in Nederland heeft ondergebracht, zouden deze activiteiten een positieve bijdrage moeten leveren in de afweging van de te hanteren voorwaarden. Een beperking tot alleen het tellen van fte's in deze context zou een te grote versimpeling inhouden.

Als de groep al een “actieve” vennootschap met voldoende substance in Nederland heeft, zou het voor de beoordeling niet uit mogen maken of de te rulen activiteiten binnen deze vennootschap of door een separate verbonden vennootschap worden uitgevoerd.

Een toets op het niveau van de activiteiten lijkt tamelijk ingewikkeld in de uitvoering en nauwelijks te controleren.

Vraag 2: In welke situaties is het gewenst om (geen) zekerheid vooraf te geven?

In het eerste deel komt met name het kader waarin de rulings worden afgegeven ter sprake. Ik onderschrijf de opmerking dat het BFB de kaders nu al redelijk scherp weergeeft, waarbij een bredere werking van het begrip goede trouw, bijvoorbeeld naar derde landen waarmee Nederland geen verdrag heeft gesloten, een logische stap zou zijn. Ook het meenemen van de Europese lijst van niet coöperatieve jurisdicties, en de hybride lichamen en financieringsvormen bij de afweging of zekerheid vooraf gegeven kan worden is begrijpelijk.

Een opmerking mijnerzijds betreft het APA/ATR-team dat zich wel erg snel beroept op fiscale grensverkenning, terwijl juist het doel van vooroverleg is om in een specifieke situatie met specifieke feiten tot een oordeel te komen. Veel van die casus specifieke feiten zijn tot op zekere hoogte aan te passen, zoals de invulling van bijvoorbeeld financieringsvoorwaarden. Nu gebeurt dat veelal voordat een verzoek tot vooroverleg plaatsvindt aan de hand van de ervaringen uit het verleden met dit team en de door het APA/ATR-team gehanteerde normen. Daarmee is het vooroverleg verworpen tot een toetsing aan de bekende normen en is een inhoudelijke discussie nauwelijks meer mogelijk.

Over looptijd en vormgeving kan ik slechts opmerken dat met alle opties gewerkt kan worden, waarbij maatwerk mogelijk zou moeten zijn, bijvoorbeeld door het hanteren van een langere looptijd voor langer lopende investeringen.

Vraag 3: Hoe kan het proces van afgifte van rulings het best worden ingericht?

Teneinde het proces te stroomlijnen, maar tegelijkertijd enige vorm van flexibiliteit in te bouwen, is de in optie 3 omschreven situatie naar mijn mening de meest praktische: de behandeling door de lokale inspecteur met een centraal team van tweedehandtekeningzitters. Dit centrale team borgt de eenheid van beleid. Het centrale team zal moeten samenwerken met de kennisgroepen, APA/ATR-team, CTC en CGVP.

Alle rulings onderbrengen bij één centraal team leidt tot formalisme, zoals in de door het APA/ATR-team gehanteerde modellen. Ik vind dat niet altijd wenselijk voor de voor belastingplichtige soms noodzakelijke flexibiliteit.

Voor het APBI geldt naar mijn mening dat optie 1, het APBI-team wordt gezien als lokale inspecteur, het beste zal werken. Ik meen dat de eenheid van beleid geborgd kan worden door het in de vorige alinea genoemde centrale team met tweedehandtekeningzitters.

Vraag 4: Hoe kan de transparantie van de rulingpraktijk worden vormgegeven?

Uit de behandeling van deze vraag in het genoemde werkdocument, blijkt reeds dat met vele actoren rekening gehouden moet worden, zoals het publiek, de politiek, andere overheden en belastingplichtigen zelf als gevolg van de geheimhoudingsplicht.

Binnen dat kader zie ik het meest in optie 4, verbetering publicatie van uitgangspunten, omdat dan voor iedereen duidelijk is wat de gehanteerde uitgangspunten zijn. De website van het Centraal Aanspreekpunt Pensioenen kan ter zake als een voorbeeld dienen. Nadeel is en blijft het dreigende formalisme als er geen discussies over specifieke situaties mogelijk zijn. Een en ander kan gekoppeld worden aan de het in optie 5 genoemde jaarverslag teneinde verantwoording af te leggen over het gevoerde beleid.

In het kader van de transparantie is de toetsing van het uitgevoerde beleid relevant. Ik vind optie 3, voortzetting periodiek onderzoek met onafhankelijke experts, een nuttige toevoeging aan de beoogde transparantie.

Als laatste punt (punt 4.6) wordt in het werkdocument nog een suggestie gedaan om één overkoepelend beleidsbesluit op te stellen om alle procedures in vast te leggen. Dit initiatief wordt mijnerzijds van harte ondersteund.

Hoogachtend,
MILDERS & HEIJBOER

Mr E. Milders